

ממתק לשבת

פרשת השבוע: פקודי תשפ"ב

חומש: שמות

כיצד מחברים חלקים לשלם?

בדרך כלל דבר שלם הוא סך כל חלקיו. נכון לגבי דברים חומריים כגון הרכבת חלקי פאזל המשלימה את התמונה, הרכבת חלקי שולחן המשלימה את השולחן, אך בדברים שיש בהם פן ערכי חיבור סך החלקים נותן תוצאה הרבה יותר מהחלקים עצמם. לדוגמה האדם אינו מורכב רק מאבריו: ידיים, רגליים, ראש, כלי דם, עצמות, מוח, לב ועוד. כי היכן נשמתו? רוחו? רגישותו? חוס לב ושכלו? דברים אלו מקבל האדם מחיבור אורגני של כל אבריו ומכוח עליון.

בפרשתנו אנו מגיעים לשלב הרכבת המשכן. המדרש [מד"ר פרשה נב] מתאר: '...באו להם אצל משה ולא היו יכולין להקימו... נטלו כל אחד ואחד מלאכתו ובאו להם אצל משה ואומרים הרי קרשים הרי בריחין? כיון שראה משה אותם מיד שרתה עליו רוח הקודש והקימו... למדנו שאמנם כל הכלים היו מוכנים, כל אחד ואחד הביא מלאכתו אך לא הצליחו להקים את המשכן ודאי לא להשרות שכינה בתוכו, אך משה רבנו מצליח להקימו. מה סודו של משה רבנו שהוא הצליח להקימו ואף להשרות שכינה בתוכו, במקום שכולם נכשלו?

נראה לדייק בלשון המדרש, אצל בני ישראל כתוב **שכל אחד ואחד** נטל מלאכתו, הראיה היתה פרטית, אנוכית, כל אחד בא עם הכלי שלו, עם הצד הפרטי שלו ללא ראייה כוללת, היה חשוב לאדם שהכלי שלו יבלוט במשכן... אך אצל משה רבנו כתוב: 'כיוון **שראה אותם** משה', משה רבנו רואה את כל הכלים בראייה כוללת, כל כלי הוא רק חלק מהמשכן לכן משה מצליח להקים משכן. החיבורים בין חלקים צריכים להיות מתוך חיבור עמוק, מגמה ומשמעות, אין כאן חיבור בכדי להבליט את הפרט, אלא בדיוק הפוך, החיבור הוא בכדי להעצים את הכלל, כל זה יתכן רק אם בוני החלקים מרגישים שהם ממלאים משימה אלוקית, שליחות, אז השלם מקבל משמעות ואף שכינה תשרה בתוכו.

הרב גבי קדוש

רבנות מועצה אזורית
בני שמעון

